

ærede Landsstingsmand være aldeles overbevist om, at den Maade at forhindre Misbrug paa, som han anbefaler, er urigtig; Forhindringen af Misbrug ligger i ganske andre Ting, det ligger i Opfattelsen af, hvorledes den Fattige skal behandles; og min Erfaring er nu den, at de Misbrug ere tagne af. Ingenfømhelst Bestyrelse for de kommunale Anliggender vil udsætte sig for den Saan og Foragt, som den virkelig er udsat for, naar saadanne Exempler paavises; Kommunalbestyrelserne ville ikke have, at Folk skulle skrive i en Avis: Saadan og saadan bære Per og Povl sig ad; de skulle nok vogte sig; og for Overbestyrelsernes Bedkommende er jeg vis paa, at Humaniteten er saa vidt fremskreden, og Følelsen saa stærkt tilstede hos de Allerfleste, at de ikke ville være med til at fortrædige Fattigfolk. Nei, de kunne meget godt faa Lov til at gaa i Fred og Ro. Men i alt Fald veed jeg ikke, hvorfor man ikke ligesaa godt kan passe paa dem i det 8de eller 9de Aar, da de opholde sig i Kommunen, som i det 3die, 2det eller 1ste; Omsigten i saa Henseende kan være ligesaa stor. — Jeg vil med den ærede Formands Tilladelse gribe Leiligheden til at sige et Par Ord om, hvorledes jeg helst vilde, at dette Forslag skulde være affattet, da jeg ikke har taget megen Del i denne Sags Forhandling og heller ikke agter at gjøre det. Da jeg indser, at denne Lov ikke vil blive færdig i denne Samling, er det en Fremtidstænke, som jeg mener, der bør lægges Vægt paa, at vi vende tilbage til et kortere Aaremaal i Stedet for at forlænge Aaremaalet. Jeg tror, at Tiden fordrer, at vi gaa tilbage fra de 5 Aar til kortere Perioder i Stedet for at forlænge Tiden.

Jessen: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Hvis det er for en kort Bemærkning, skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Jessen: Ja, en temmelig kort. — Jeg vil blot svare det ærede Medlem, at jeg naturligvis ikke veed, om det kan nytte Noget, at jeg fortæller Thinget mit Syn paa Sagen, lige saa lidt som jeg veed, om det kan hjælpe, at det ærede Medlem fortæller sit Syn paa Sagen. Ingen af os kan jo afgjøre, hvem af os der har Ret; det maa vi overlade til Thingets Afgjørelse. Jeg skal blot bemærke, at jeg paa det Bestemteste maa benægte, at det skulde være humanere imod de Fattige at gjøre Forsørgelsesterminen kortere. So kortere man gjør den, desto lettere blive alle Misbrug, og desto flere Klager vil der komme over Fordrivelse af de Fattige. Om de samme Klager, der reistes i 1839 over de Misbrug, der da fandt Sted, have vi jo hørt netop fra det ærede Medlems Side af Salen, at de ere meget begrundede. Der Nogen sagt, at

de være ubegrundede, saa er det egentlig mig. Jeg har bestandig høvdet Kommunernes Øre i denne Henseende. Jeg har sagt, at jeg ikke tror, at Fordrivelse af de Fattige fra Kommunerne spiller saa en stor Rolle, som man fra andre Sider har villet gjøre gjældende. Men deri har jeg bestandig mødt Modsigelse. Hvad kan det saa nytte, at det ærede Medlem nu kommer og fortæller sit Syn paa Sagen, at jeg har Ret i min Betragtning. Nei, det ærede Medlem maa tro, at der finder saadanne enkelte Misbrug Sted, men det er jo ikke det, vi her skulle tale om. Jeg vil blot hævde, at saasnart man gjør Opholdet kort, bliver det lettere at føre Kontrol med de Enkelte og drive dem bort, end det er, naar de have været i længere Tid i Kommunen, slaaet sig til No der, faaet Forbindelser og Vener osv., Alt sammen Noget, som gjør, at man flyer at tage fat paa en saadan i Kommunen gammel og hjemmehørende Person.

Ordbøll: Ja, jeg skal ikke komme ind paa den Diskussion, som nu er ført mellem de to sidste ærede Talere. Det er jo ikke det Hensyn alene, om hvilken deres Uenighed dreier sig, der skal gjøres gjældende ved Fastsættelsen af Lovbestemmelserne. Hvad jeg ønsker at udtale mig om, er Vædringsforslaget under Nr. 7, navnlig med Hensyn til det deri af Udvalget foreslaaede splinterny Princip for Betingelserne for Afbrydelsen af Forsørgelsesrettens Erhvervelse. Det vil erindres, at der er fremsført Forslag, — og det gjælder om det Forslag, der forelaa fra Udvalget selv ved 2den Behandling — hvorefter Forsørgelsesrettens Erhvervelse skulde afbrydes ved tilstaaet Fattighjælp af en saadan Art, at den kan forlanges revideret overensstemmende med Lovforslagets § 45. Nu derimod foreslaas her en meget betydelig principiel Forandring, idet det ærede Udvalg foreslaar, at Forsørgelsesrettens Erhvervelse i Opholds kommunen ikke skal afbrydes ved ydet Fattighjælp, undtagen naar denne erkjendes at være fast Understøttelse. Det er altsaa ganske naturligt, at man stiller sig selv det Spørgsmaal, og jeg tillader mig ogsaa at stille det til det ærede Udvalg, hvad der skal forstaaes ved fast Understøttelse. Det er jo klart, at naar man for det faare hyppigt indtræffende Tilfælde, at en Persons Forsørgelsessted skal afgjøres, giver Bestemmelser om, hvor han er forsørgelsesberettiget, og hvilke Omstændigheder der kunne have Indflydelse paa hans Forsørgelsessted, og da opstiller Betingelser, maa disse være fuldstændig klare og faste Betingelser. Man maa altsaa have et fuldstændigt klart og rent Begreb om, hvad der skal forstaaes ved fast Fattigundersøttelse. Dette maa ogsaa erkjendes af det ærede Udvalg selv, der jo ved 2den Behandling af Hensyn hertil foreslog Lovforslagets § 52, som handler om, under hvilke Betingelser en Fattig kan fordras hjemsendt, forandret. Regjeringsfor-